

Avançament editorial dels contes de Xavier Bosch

Jo, el simolses

L'editorial La Magrana editarà, aquesta tardor, dins la col·lecció Les Ales Estesdes, *Jo, el simolses*, un recull de contes de Xavier Bosch. EL TEMPS presenta ara un d'aquests contes: 'Lliçó d'esgrima'.

Tothom s'estranya que hagi canviat de pis i que hagi anat a viure a l'altra punta de la ciutat. Avui que tinc temps, m'he decidit a explicar-ho per prevenir-ne d'altres que, com jo, practiquen la bona fe. La raó de la meua mudança és clara: més d'un any aguantant una veïna que em feia la guitza, que no em deixava viure. I tot, des del dia que la vaig trobar en una exposició.

La Sílvia, una bona amiga meua, feia la seva segona exposició. La primera havia estat de pintura i ho havia venut pràctica-

ment tot; aquesta segona, en canvi, era d'escultura. El vespre de la inauguració vaig arribar una mica tard. Només quedaven quatre croquetes mal comptades i algun dàtil escadusser. Almenys, però, m'havia estalviat tot el joc de parlaments rituals. Hi havia força gent. Passejaven amunt i avall estirant el braç rere una copa de cava i fent goma. Des de l'esglaió de l'entrada vaig entrellucar la rossa amb vestit negre que estava buscant. La Sílvia sempre, absolutament sempre, anava de negre. (Potser perquè feia d'artista, potser

per compensar la meleneta daurada... No ho sé; mai no he pensat a preguntar-li-ho). M'hi vaig acostar per felicitar-la, però abans que tingués temps de dir-li res, em va passar al davant:

—Un èxit, ha estat un èxit —va xiuxiuejar-me a l'orella amb un somriure malèvol.

—Sí, moltíssima gent, eh? —vaig continuar en un to engrescat.

—No em refereixo a això, beneit. Tu ja saps...

Una senyora empolainada se'm va endur la Sílvia de bracets i em vaig quedar amb

les ganes de saber a quin èxit es referia. Certament, jo ho podia intuir, però no em feia cap gràcia reconèixer-ho. Si era el que em temia, estava ben perdut. De cop i volta em vaig adonar que tothom em mirava i les meves pors van quedar confirmades. Tots els ulls convergien en mi. Senyors, senyores, jovenets; absolutament tots em repassaven de cap a peus. Un nen, fins i tot, em va assenyalar i va esclatar a riure. Va ser aleshores quan, una cara que em resultava familiar, se'm va quedar mirant fixament, com si també em conegués i no sabés de què. Després de rumiar-ho uns segons, vaig associar la fisonomia: la veïna de sobre casa. La grassoneta del tercer primera per qui, cada dia, m'havia de fer a un costat de l'escala perquè poguessin passar els seus palpissos. Ella també em va reconèixer. Va fer uns ulls com unes taronges, em va dedicar mitja rialla i va fer el gest de venir cap a mi. Em van funcionar els reflexos; vaig girar cua i la vaig esquivar pels pèls. Malgrat això estava perdut. Cada vegada més, els assistents em guaitaven descaradament. Mai no havia passat tanta vergonya. En aquells moments desitjava fer-me fonedís, però la màgia, malau-

radament, tampoc no ha estat mai el meu fort. Només Déu sap com em vaig penedir d'haver acceptat la proposta de la Sílvia.

La Sílvia semblava una donzella encantada. Amb la cara il·luminada, aquelles galtones rosades, aquell somriure perenne, aquell nas de confit... I els ulls. Sobretot aquells ullarros verds, tan expressius, em feien perdre el cap i, paradoxalment, retrobar-me el cor. Era arrodonida de formes, però no li sobrava ni un gram. Tenia les corbes molt ben compensades. Els pits, en això sí que coincidíem tots els amics, s'intuïen perfectes. Si la Sílvia m'ho hagués demanat, hauria ballat valsos damunt d'una agulla. La seva petició, però, va ser una altra.

L'oportunitat de fer una exposició d'escultura se li va presentar uns dies que anava molt atrafegada enllentint la seva tesi sobre els braços que falten a la Venus del Milo. Per això se li va anar quedant endarrerida l'escultura i es va trobar que, a dos mesos escassos d'obrir la galeria, encara havia de treballar mitja dotzena de marbres i dos bronzes petitets. Aleshores correm-hi tots. Anava tant de corcoll que amb prou feines dormia. Per més desgràcia, els

models van declarar-se en vaga aquelles dates, precisament. Va ser llavors quan, desesperada, em va preguntar si em molestaria gaire perdre una tarda fent-li d'Adonis. Amb molt de gust! Per mi, un noi correntet, ni maco ni lleig, seria un gran honor posar per ella. Potser, al capdavant, jo li agradava una mica...

No negaré que d'entrada, la proposta em va fer il·lusió. Vaig passar-me dues nits a casa entrenant-me, fent postures davant del mirall com mai no ho havia fet. Em mirava, sí, però amb esperit crític. El meu no era un narcisisme *tout court*. Era qüestió de servir a la Sílvia, de no decebre-la. Per rebaixar la mica de pneumàtic de massa que em va semblar descobrir, no vaig tastar res en els tres dies que quedaven per a la cita, ni un rosegó de pa integral.

El dia fixat, a l'hora establerta, em vaig presentar al lloc convingut. Una caseta dels afores de Girona on la Sílvia sempre es recloïa a treballar sense que res ni ningú no la destorbés.

—La vida social és enemiga de l'art —repetia sempre.

Vaig entrar sense trucar. La Sílvia ja m'esperava amb l'esmorzar preparat. Dues cigarretes més tard, vam anar per feina.

—Què tal se't dóna l'esgrima?

La pregunta em va desconcertar.

—No n'he fet mai.

—Es tractaria que agafessis el floret i el possessis vertical davant el nas —va escenificar-me el moviment—, com en les salutacions de l'esgrima.

Ella era l'artista i, per estrany que em semblés, no podia fer sinó callar i obeir. D'aquesta manera, amb roba interior, vaig enfilar-me al pedestal i em vaig plantar com un estaquirot, amb l'espasa a la mà com ella m'havia indicat.

Aquella era una feina avorridota. Però veure la destresa amb què la Sílvia esculpia el marbre compensava les petites rampes que tenia d'estar rígid tanta estona. Encara bo que la Sílvia em donava conversa:

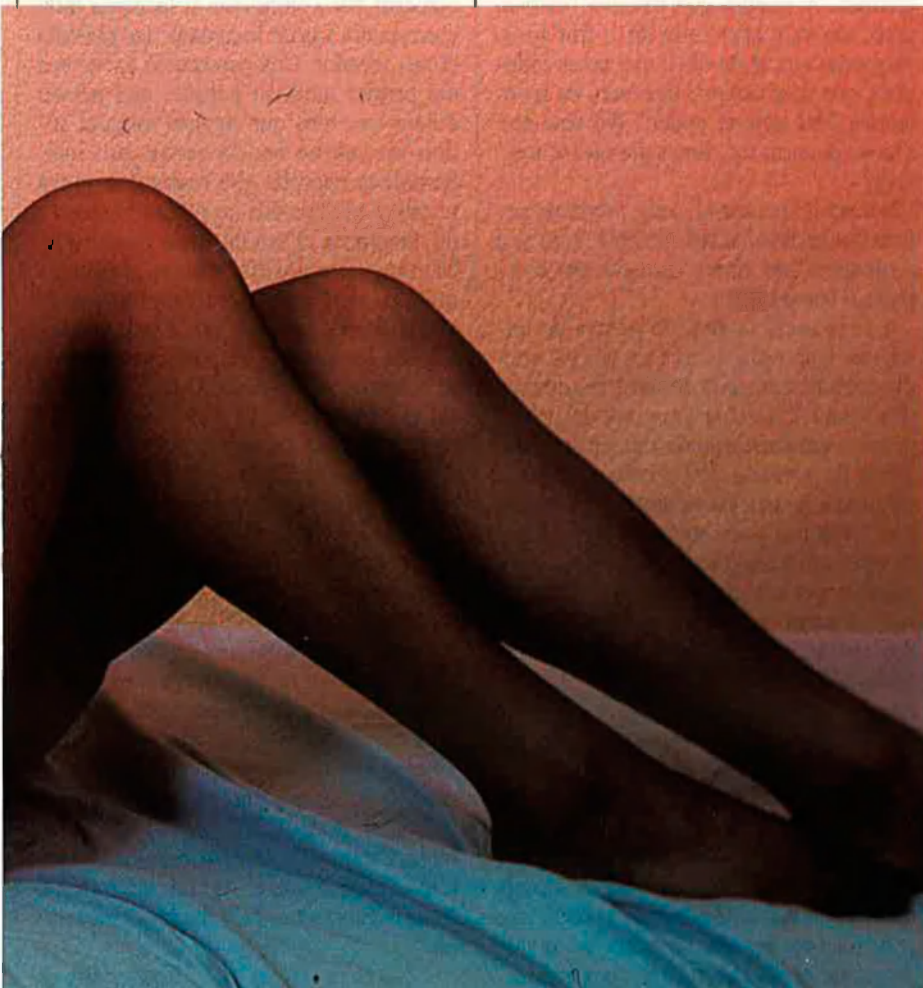
—No trobes que les escultures s'haurien de tocar? —em va preguntar seriosament.

—No sé per què ho dius, però en principi...

—Ho dic pel tracte. Potser és el sentit que tenim més atrofiat. Fins i tot diria que el menystenim.

—No exageris dona, jo no diria tant —vaig dir encara no sé per què.

—Una escultura la miro, la remiro, però no sé si m'agrada o no fins que la toco. —Va acaronar suaument el bloc de marbre que estava treballant—. Jo reivindico el sentit del tacte, saps?

ARXIU

El tema em superava i em va succeir el que no em passa mai: quedar-me mut. Per sort, no es va notar gaire el meu silenci perquè ella va continuar enderiada amb la teoria que les coses s'han de tocar.

—Proposaré al govern que s'enginyi algun sistema per tal que als museus es puguin tocar les escultures sense malmetreles. Que amb l'entrada et donin uns guants especials, per exemple, o t'untin les mans de pólvores de talc, no ho sé. Que s'inventin alguna cosa. —Va encendre un altre cigarret—. Fora la roba.

Primer em vaig pensar que no l'havia entès bé. Però després em va repetir l'ordre de forma més clara:

—Calçotets fora, vinga.

—No cal, dona, si amb el grapat de models que deus haver tingut al davant pots fer-ho perfectament de memòria —vaig defensar-me mentre començava a suar—. Totes són si fa no fa iguals...

No la vaig convèncer gens. De res no van servir els mil i un arguments que em van venir al cap per preservar la meua intimitat. L'artista no s'ambientava si no podia veure-ho tot.

—Vinga que tenim pressa —va mig renyar-me—. I al capdavant és la cosa més natural del món.

—Serà tant natural com vulguis, però convindrà amb mi que...

—Que ets un reprimít —va dir amb menyspreu—.

—Reprimít, jo?

No m'ho vaig pensar més. Vaig tancar els ulls i, au, calçotets fora. Com ella volia.

Vaig trigar potser mig minut a obrir els ulls. Ho vaig fer molt a poc a poc, temerós que ella m'estigués examinant. Més ben dit, que m'estigués suspenent l'exa-

men. La Sílvia, tirava aigua al marbre, amb tota normalitat, com si el meu *strip-tease* no li digués ni ase ni bèstia. Damunt del pedestal, em vaig jurar que mai més no em despullaria davant d'una amiga, per més amiga que fos, si ella no ho feia abans.

Al principi em moria de vergonya. Ho reconec. A mesura que passava l'estona, però, em vaig anar relaxant i, fins i tot, vaig estar a punt de dir-li que no es retingués, que posés en pràctica totes les seves teories "del tacte al poder". No deia que s'havia de tocar tot, doncs per què se n'estava?

Només de pensar-hi, vaig presentar armes. La verticalitat del membre, com una prolongació del floret, formava una composició ben estranya.

A l'exposició la gent no parava de mirar-me. Una velleta fins i tot em va agredir amb el paraigua mentre m'acusava d'indecent. La veïna grassona del tercer primera em perseguia de sala en sala, delerosa de conversa. Jo l'evitava com podia i buscava la maleïda estatueta. Els convidats, amb una poca educació terrible, callaven i em resseguien amb la vista quan passava pel seu costat. Em va consolar, mínimament, enxampar dues joventetes, dos autèntics bombons, clavant llambregades al meu pantaló. Finalment, sota un focus excessivament fort, vaig trobar la meua estàtua. Tal com em temia, la Sílvia m'havia agafat en el pitjor moment. I m'havia exagerat les proporcions.

De seguida vaig anar per comprar-la, endur-me-la a casa, destruir-la i acabar tot aquell festival. Però la senyora de la sala em va comunicar, molt amablement, que ja havia estat venuda. Desconsolat, li vaig preguntar per la identitat del comprador.

—El té vosté darrere seu —va respondre'm la senyora.

Em vaig girar i allà tenia la veïna grassa del tercer primera que reia d'orella a orella, com una pepa de deu.

Des d'aleshores, i ja ha passat més d'un any, aquell botifarró sense ànima no m'ha deixat respirar. Ha estat una persecució constant per comprovar si la meua talla corresponia a la de l'estatueta que presidia el seu tocador. Una persecució en va des del primer moment perquè, mal m'està dir-ho, per més que hagués intentat seduir-me, no ho hauria aconseguit mai. Semblava mentida que malgrat la meua negativa rotunda ella no perdés la moral i no defallís en el seu intent de posseir-me. M'empaitava obsessivament, de forma malaltissa. Continuava omplint-me la bústia de declaracions amoroses, controlant-me les anades i vingudes, presentant-se a casa amb qualsevol excusa (que si la sal, que si el sucre...).

La seva dèria va arribar fins a l'extrem de construir-se un complicat joc de miralls per espiar-me pel celobert.

I encara me'n va fer de molt més grosses, però prefereixo silenciar-ho per no transgredir els codis ètics, que ara ja sé el pa que s'hi dona i no és gens agradable. A aquestes alçades només espero que tot-hom hagi entès quina feixuga creu, arrossegada durant més d'un any, m'ha fet decidir a canviar de pis.

Per si algú no em creu, o pensa que exagero, li recomano que passi quan vulgui pel carrer Prats de Molló, 70, tercer primera, i demani a la mestressa que li ensenyi l'estàtua que té damunt del tocador, la que s'anomena "L'espadatxí insaciable".

Xavier Bosch